

Litt om Grasmyrskogbygda.

Fra mine guttedager har jeg mange mange morosame minner. Særlig minnes jeg de dagene da det lei ut mot hausten da fjell-lappene som om sommeren holdt til på Senja, tok til med å samle sammen, reinsdyran sine. Da bar det avgarde med heile gjengen på gardene med den kjente reineieren, Gunnar Lie . - «Lia Gonar» - i spissen for å hente seg kvar sin rein.

Det var dem som kom trekkende med opptil 3 stykker. Som regel fulgte det en lappekall med for å stå for avlivninga av dyrene Avlivningen gikk for seg på følgende måte: Man gikk løs på dyret, fikk det tilslutt velta over på sia, så bøides forbeina bak hornan slik at disse blei «i beknip». Derpå «jaget» man en lang kniv inn gjennom bringa på dyret, slik at hjertet blei truffet. Man trakk ut kniven igjen og satte ei tråpp i hullet for ikke å miste blodet, så slapp en dyret løs igjen, det reiste seg sto og svaiet ei stund for så å dette over for godt. En framgangsmåte som ikke har blitt tålt i våre dager uten at vedkommende har blitt tatt i nakken for dyreplageri.

Grasmyrskogen var i tid «oversvømmet» av omstreifende fjellsamer som da gikk under betegnelsen lapp. Disse kom kvar sommerdag ned fra buplassene sine på Senja, for å bytte til seg forskjellige småting. Som byttmiddel brukte de reinkalvkjøtt som de hadde i den tradisjonelle skinnsekken, som de på sitt språk kalte «Lavka».

Jeg skal nemne de mest aggressive av dem jeg i farten kan huske, og tar til med den beryktede og drikkfeldige storlappen «Anta Somy» eller Ante Per Ante som han oftest blei kalla. Han var stor og kraftig til fjell-lapp å være. Drakk som en svamp. I fylla var han fæl, joiket, og sang stygge viser på sit eige sprog, og var ellers farlig for sine omgivelser.

Særlig hadde han et godt øye til kvinnene.

Så vil jeg og nemne den lille stygge og hjulbeinte «Gåva Niko» og videre, «Rio Note» «Ella Jaavna» «Jåvsåp» «Skeelga Heika», «Salamon» og «Stampe-hue Per» eller «Bito», med mange flere.

Samtlige var glad i sterke saker. I «påvirka tilstand» var de også komiske å se på når de rullet seg i graset, joika og sang meningsløse sanger på sitt eige språk uten noen bestemt tone slik at heile «konserten» hørtes som lyden fra et summende hvepsebol.

Bukkemo i januar 1948.

Peder Skaaraas.